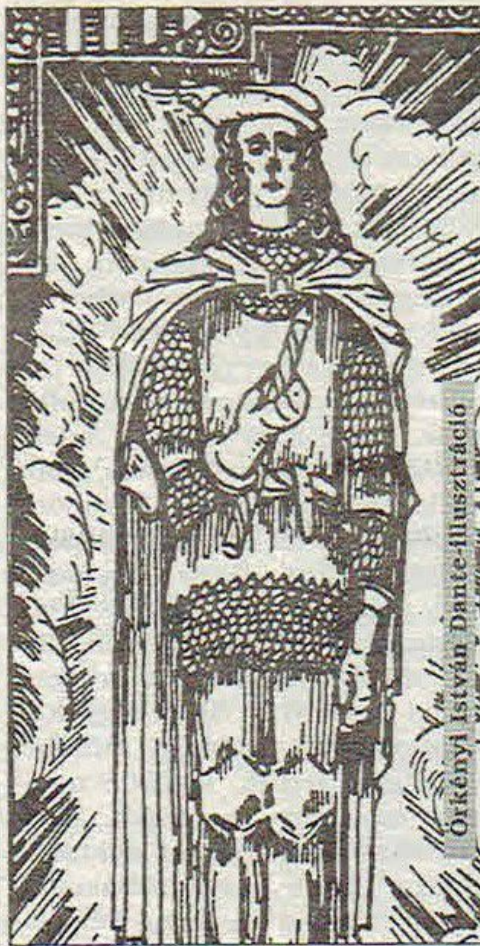

Az olasz-magyar kapcsolatok históriája

Olvasmányos, irodalmi és kultúrtörténeti adatokban gazdag összeállítással lepték meg az olvasót a Művelődés szerkesztői ez évi, 5-6-os összevont lapszámukban. Sokak számára vonzó a téma: olasz-magyar, helyesebben erdélyi és olaszországi kapcsolatokról olvashatunk a tizedik századtól napjainkig. Kicsit kalandozás ez eszmék, események, irodalmi alkotások világában.

„Kihívás – ez a szó váratlan kérdésfeltevést jelent. Egy közösség, egy kultúra szembesülését valami teljesen ismeretlennel, első pillanatban veszélyesnek látszó fenyegetéssel, amely azért ingerli a kíváncsiságot. Kihívja a közeledést, az alapos megismerést, azután foglyul ejti az érdeklődőt” – írja Szörényi László az olasz-magyar kapcsolatok alakulásáról. Közös hazánk: Róma – jelzi Sárközy Péter. Írásából üzen a Santo Stefano Rotondo, a Collegium Germanicum-Hungaricum és a humanista költőgeneráció egyik elfelejtett tagja, az erdélyi származású Lászlai János. A Teleki-téka munkatársa, Sebestyén Mihály Váradai Ferenc egykori peregrinust kíséri el olaszországi útjára. De olvashatjuk Egyed Péter Kövek, könyvek, emberek: közös történelem című eszmefutta-

tását vagy Réti György Az 1848-49-es forradalmak és a Risorgimento időszakát felvillantó írását. Külön figyelmet érdemel Amadeo di Francesco Magyarok Nápolyban a 19. században és Roberto Ruspanti Az „Erdély-kérdés” a húszas és a harmincas

évek olasz publicisztikájában című írása. „Azl kell mondani, hogy a húszas-harmincas évek olasz publicisztikája, valamint a tágabb értelemben vett korabeli olasz kultúra élénken reagált az „Erdély-kérdésre”, miután az első világháborúból győztesen kikerülő államok Erdély területét teljes egészében Romániához csatolták. (...) Ha osztályozni akarnánk az általunk „Erdély-kérdésként” meghatározott problémával szemben felvett álláspontok módját, ezeket két csoportba, a beható elemzés és a propaganda kategóriájába oszthatjuk” – olvassuk Ruspanti tanulmányában. Lőrinczi László Dante műhelyéből közöl titkokat. Boccaccio revidivus az erdélyi magyar folklórban – írja Nagy Olga. Cinzia Franchi összehasonlító irodalomtörténész A román nyelv, mint drámai (komikus) eszköz a magyar iskolai színjátásban elemzésében a 17-18. századi szindarabokban jelentkező többnyelvűsége hívja fel a figyelmet. Az olasz-magyar zenei kapcsolatokról Benkő András tanulmányában olvashatunk. A lapszámot Gy. Szabó Béla és Orkényi István Dante-illusztrációi díszítik.

EH 96-9.25 (figyelő)

Erd. Napló, 1996. szept. 26.